

DET HÄFTIGASTE JAG VARIT MED OM!

Av Lefte #3950

Fick den stora förmånen att erhålla oväntade pengar. Jag, som sällan haft mer än att jag hållit näsan över vattenlinjen! Tankarna gick utan tvekan till drömmen som varat sedan jag åkte med på tanken på min fars BSA på 175 kubik. Då var jag sju år! Snacka om väntan...

Men... Sagt och gjort. Kollade länge och väl på nätet vad det fanns för priser och modeller. Svårt, svårt, svårt... Men... Då! Plötsligt såg jag DEN! Fanns på Johans MC i Göteborg. Följande torsdag eftermiddag stod jag på tröskeln till butiken och öppnade "Heavens Gate"...

Ögonen föll på objektet ifråga så fort jag kom in i butiken. Rakt fram till högra hörnet förde mina fötter mig - helt utom all kontroll. Där stod DEN! Svart, svart, svart och krom som blänkte i massor... Jag bara visste att det var den jag drömt om i alla år...

Nu skulle det bli verklighet av drömmet, det var ett som var säkert. DEN och ingen annan...

KAWASAKI VN 2000

Fram kom Johan själv och tyckte att det där var väl en schysst hoj. Schysst! Det är inte ens förnamnet. Jag sa att jag nog vill fundera ändå... Men jag hann inte mer än till tröskeln på utvägen förrän jag gick tillbaka och haffade Johan igen.

"Du... Jag har bestämt mig. Jag vill ha den. Vi kan lika gärna skriva papperen med en gång."

Johan blev litet överrumplad, men tog med mig in på kontoret. Han berättade, att 2006:an just kommit ut, så han var villig att ge mig ett bra pris på hojen. Han undrade om jag skulle betala kontant, för isåfall skulle han ge mig 25% på såväl kläder som extra tillbehör.

"Klart som korvspad" sa jag! Då kör vi!

Den 15 december 2005 skrevs alltså HISTORIA!

"Men, hörrö Johan... Jag kommer förmodligen hit med frugan imorgon eftermiddag. Säg då inget till henne om att jag köpt den. Jag vill att det ska bli en överraskning."

"Eeeh... Det klarar inte jag! Då får jag allt hålla mig i bakgrunden..."

"Ja... Gör du det!"

På fredag eftermiddag hämtade jag frugan på jobbet i Gamlestan.

"Du... Jag måste åka ett par ärenden innan vi hälsar på farsan" ljög jag.

"Ja, men det är väl helt åkej. Vi har ju gott om tid! Vart ska du?"

"Till Hornbach på Hisingen och nå't ställe till"

"Åkej!"

När jag helt sonika körde förbi Hornbach reagerade hon direkt;

"Skulle inte du in där?!?"

"Nej... Det tar för mycket tid. Det andra ärendet är viktigare."

Som tur var frågade hon inte vart vi skulle. Jag stannade alldeles utanför butiken. Fortfarande ingen reaktion från frugan. Jag öppnade dörren för henne och hon stegade in, blev stående på andra sidan dörren tittandes med stora ögon. Jag bara passerade henne, stegade med bestämda steg fram till MIN hoj och gränslade den, reste upp den och sa:

"Kom och sätt dig bakpå, så vi får känna hur det känns..."

Nu hade frugan kommit fram och första kommentaren blir;

"Du är inte klok... Vad gör du?!?"

I bakgrunden - genom rutorna i kontoret - ser jag en Johan som håller på att kväva såväl sig själv som sitt skratt...

"Vaddå?!? Klart vi måste känna hur det känns!"

Frugan faller ner fotpinnarna och klättrar upp...

"Hur känns det?"

"Jo... Det känns väl görbra... Men du..."

"Den ÄR våran..."

Tystnad...

"DEN ÄR VÅRAN!" förtydligar jag.

Jag vänder mig om och skådar ett gapande fågelbo. Då stegar Johan fram med världens leende på sina läppar.

"Vad säger du?"

Frugan har fortfarande inte fått tillbaka målföret. Vi stiger av hojen.

"Men... Har du KÖPT den?!?"

Nu sprider sig ett ofrivilligt leende över frugans läppar. Vi hade ju tänkt spara till en hoj. Men jag förklarar att om vi väntar för länge - i vår ålder - så vet vi ju inte hur lång tid det kommer att ta och om vi är kördugliga när vi väl har sparat färdigt. Det höll hon med om och accepterade förklaringen.

Men hennes glädje är inte att ta miste på. När vi precis ska till att gå vänder hon sig till Johan och säger;

"Du... Det finns inte chans att ställa den någon annan stans?"

"Eh... Varför... Ja, du menar så att ingen repar den."

"Ja!"

"Jo, då. Vi ska ställa in den på verkstaden för montering av extrautrustningen ni beställt, så det är lugnt."

Nu följer nästa överraskning; Jag visar in frugan i butikens kläd- och tillbehörsavdelning.

"Välj nu det du vill av kläder, hjälmar och stövlar."

Fågelboet uppenbarar sig ännu en gång. Men när det kommer till kläder, då stiger intresset hundrafallt!

"Är det sant?!?"

"Ja. Och vi får 25% på såväl kläder som tillbehör..."

Nu börjar frugan fatta vad vi har på G, det är tydligt. Hon njuter nu i fulla drag! Men vi kommer att få vänta innan första turen. Vinterhistorian kan vi ju redan. Den 15 december är alltså hojen klar för leverans. Ett täckt släp hyrs i Varberg. Färden går till min gamle 91-årige far på servicehuset. Han har sagt att han gärna vill se nyförvärvet. Jag backar alldeles intill entrén, går upp och klär på farsan vinterjackan, sätter honom i rullstolen och stannar inte förrän han är inne i släpet så han kan ta på hojen.

"Du ska då alltid vara värst! Vilken maskin! Hur många kubik va min hoj på?"

"175" svarar jag.

"Och hur mycket är denna på?"

"2000..."

"Å, kors i jösse namn! Vilken hoj! Nu är du väl glad?!?"

Glad?!? Jag sprillar i varenda millimeter av hela kroppen!!! Ingen kan bara vara lyckligare än jag i denna stund. Hur i herrans namn ska jag orka vänta ända till sol och vår? Och väntan blir det. Abstinens till vansinnets gräns blir det.

Men ett första snöfritt, frostfritt dygn - på väg från Götet - bestämmer jag mig. Solen skiner, fåglarna kvittrar och det är hela FEM plusgrader. Ringer frugan;

"Nu kan jag inte hålla mig längre. Idag blir det premiär!"

"Men... Du har ju bara garageförsäkring på den..."

"Ett telefonsamtal, så är den igång!"

"Jasså... Är det SÅ enkelt?"

"Yes!"

"Åh, vad jag är glad för din skull. Men ta det nu jätteförsiktigt. Tänk på att du aldrig kört förr..."

"Jag lovar."

NU! Väl hemma hinner jag knappt parkera bilen i garaget förrän jag hämtar ut hojen från sitt eget krypin efter att ha satt på mig skinnstället, ryggskydd, hjälm, handskar och höga boots. Vilken känsla! Vilken glädje! Nu ska det bli åka av!

Kromet glänser. Fåglarna kvittrar. Jag lyser ikapp med solen. Inget kan vara underbarare än denna stund... Jag drar igång och den ryter till som ett lejon, spinner som en panter och jag spinner ikapp... Premiärturen blir lång. Inte förrän jag känner kylan i tår och fingertoppar tänker jag på att kolla tiden. TRE OCH EN HALV TIMME! Snacka om premiärtur. När jag väl kommer hem är det flera minusgrader!

Men... Tro det eller ej. Allt bara funkade! Det kändes som jag var ett med hojen. Antagligen berodde det på att man inte hade något att jämföra med, inget att känna rädsla inför. Det var bara en obeskrivlig, näst intill outhärdlig längtan som för första gången på 36 år blivit stillad! Motivering var i sanning på topp! Nu skulle det bara funka... Och det gjorde det - sanna mina ord...

Valutan blev riklig denna sommar! Har kört nästan 1500 mil. 1500 oförglömliga premiärmil som fört mig nästan till sjunde himlen - om inte längre... Det här är det roligaste, häftigaste och härligaste jag gjort i hela mitt liv... Ja... Näst efter ungarna och kärleken, då. Gick med i ett par supertrevliga gäng; VULCAN RIDERS SWEDEN och THE OLD KNUTTERS I HALLAND. Dessa härliga människor har bidragit till att ge mig den lyckligaste sommaren på länge - ja, kanske någonsin! Utfärder, Internationell träff på Tånga Hed, fest och gemenskap som jag sällan upplevt förut. Tråkigt nog har inte tiden stämt denna sommar, så jag har missat många träffar. Men nästa sommar, då tar jag skadan igen! Tack, alla härliga bikers för en oförglömlig sommar!

Så nu har gubben gått och blivit tonåring igen! Ungarna har vuxit ur boet och klarar sig på egen hand. Nu får de kolla in vykortet om de ska veta var farsan finns. På hojen, under sommarhalvåret med all säkerhet. Men var - det kan man fråga sig... Men lycklig är han. Nöjd med livet är han. Njuter som aldrig förr, det för han - det kan ni skriva upp!